

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.286/2025/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év december hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. július 17. napján kihirdetett 33.B.340/2024/36-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

A vádlott utolsó lakóhelyének és tartózkodási helyének feltüntetését mellőzi, lakcíme Cím3 szám, kézbesítési címe: cím11 szám.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. év július hó 17. napján kihirdetett 33.B.340/2024/36-I. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], amiért őt 2 év

6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön és a szabadságvesztésből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, a lefoglalt tárgyakról, végezetül a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetéskor a vádlott és védője elsődlegesen jogos védelemre hivatkozással felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.139/2025/7. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a 2025. év május hó 29. napján tartott tárgyaláson a vádlottnak és a védőnek a Be. 14. § (1) bekezdés e) pontjára alapított elfogultsági bejelentése kapcsán nem intézkedett azonnal, hanem arra hívta fel a vádlottat és a védőt, hogy az eljáró bíróval szemben bejelentett elfogultsági kifogást írásban is terjesszék elő. A védő e felhívásnak eleget téve az indítványát 2025. július 26-án írásban is benyújtotta. Az eljáró bíró az elfogultsági kifogást nem maga jelentette be, továbbá nem érezte magát elfogultnak és az ezzel kapcsolatos iratokat a Fővárosi Törvényszék Büntető Kollégiumának vezetőjéhez felterjesztette, azonban az elfogultság elbírálásáról a fellebbviteli főügyészség további információval nem rendelkezett. A fellebbviteli főügyészség átiratában hangsúlyozta, hogy az eljáró bíró késedelme nem abszolút hatályon kívül helyezési ok, az csak relatív eljárási szabálysértésként értékelhető. Ezzel összefüggésben indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 596. § (1) bekezdés a) pontja értelmében szerezze be a kizárási indítvány kapcsán hozott döntést.

[4] Az ügy érdemét illetően arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi - az ügy lényegére vonatkozó - bizonyítékot az eljárás anyagává tette, ennek során figyelemmel volt a másodfokú bíróság által a korábbi hatályon kívül helyező végzésben az eljárás megismétlésére adott szempontokra is. Az elsőfokú bíróság ítélete mentes a Be. 592. §-ában megfogalmazott megalapozatlansági okoktól, ekként a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintendő. A törvényszék indokolási kötelezettségét is teljesítette, a történeti tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok komplex egybevetésével, mérlegelésével állapította meg, a tényállást alapvetően az igazságügyi-orvosszakértői véleményre alapította, mert az egybehangzó volt a vádlott első vallomásaival és számos más okirati bizonyítékkal. Mindezek alapján okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes. Az ügyészi álláspont szerint helytállóan vetette el a törvényszék a vádlottnak a jogos védelmi helyzetre történt hivatkozását. A büntetés kiszabása körében helyesen sorolta fel az enyhítő és a súlyosító körülményeket és ezek ismeretében szabta ki a 2 év 6 hónapi börtönbüntetést, amelynek enyhítésére – a meglévő nyomatékos súlyosító körülményekre figyelemmel – nem látott lehetőséget a fellebbviteli főügyészség. Mindezek alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezéseket nyilvános ülésen bírálta el a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében.

[6] A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a védő a perbeszédében ismételt az elsőfokú bíróság elfogultságát hangsúlyozta. Ettől függetlenül vitatta a törvényszék ítéletében tett azon megállapításokat, amelyek kizárták azt a lehetőséget, hogy a vádlott a terhére megállapított bűncselekmény elkövetéskor jogos védelmi helyzetben cselekedett. Az elsőfokú ítélet általa vélt önellentmondásos megállapításaira hívta fel az ítéltábla figyelmét és hangsúlyozta, hogy a bizonyítékok helyes és tényszerű mérlegelésének eredményeként a vádlott felmentésének van helye jogos védelem címén. Másodlagos indítványként a kiszabott

büntetés enyhítését kérte a fellebbviteli bíróságtól, amelyet elsősorban a cselekmény óta eltelt jelentős időmúlással indokolt.

[7] A védelmi fellebbezések az enyhítést célzó részükben alaposak.

[8] Az ügy érdemi elbírálását megelőzően az ítéltábla a felülbírálat terjedelmében foglalt állást. Ennek eredményeként megállapította – a fellebbezések tartalmára is figyelemmel – hogy a felülbírálat teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak alapján. Ennek értelmében a másodfokú bíróság vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását. Az ítéltábla a felülbírálat során arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, különösen olyat nem, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére adott volna okot.

[9] A vádlott és a védője által előterjesztett elfogultsági kifogás tekintetében az ítéltábla a Fővárosi Törvényszéktől beszerezte a 2025. év augusztus hó 4. napján kelt 28.Bpk.357/2025/2. számú végzést, amelyben a Fővárosi Törvényszék a vádlott és a védő által benyújtott elfogultsági kifogást elbírálva az eljáró elsőfokú bíró kizárását megtagadta. Az igen részletes indokolással ellátott végzésből kiviláglik, hogy a törvényszék az iratok alapos áttanulmányozását követően azt állapította meg, hogy Terhelt1 vádlott többször indokolatlanul megzavarta a tárgyalás menetét, ezért őt a bíró néhányszor rendre utasította, majd miután ekkor sem hagyott fel a fenti magatartásával, eltávolíttatta őt a tárgyalóteremből. Az iratokból az is megállapítható, hogy a vádlott visszatértését követően ismertette a távollétében lefolytatott tárgyalás lényegét és lehetőséget biztosított arra a vádlottnak és a védőnek, hogy kérdéseket tegyenek fel, illetve indítvánnyal éljenek, azonban e jogukkal nem kívántak élni. Összességében a törvényszék a bíró kizárására irányuló indítványt nem találta alaposnak.

[10] A Be. 15. § (1) bekezdése értelmében a bíró a vele szemben felmerült kizárási okot, a tanács elnöke a tanács tagjával szemben felmerült és a tudomására jutott kizárási okot köteles a bíróság elnökének haladéktalanul bejelenteni. Az eljárásjogi törvény fenti rendelkezése egyértelmű a tekintetben, hogy a kizárási okot az eljáró bírónak nyomban jeleznie kell a bíróság elnöke, illetve a kollégiumvezető felé, aki ilyen esetekben hivatalból intézkedik a kizárási indítvány elbírálásáról, hiszen ez esetben a kizárási okot nem maga a bíró jelentette be önmaga ellen. A vádlott és a védő a Be. 14. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott okra alapította a kizárási indítványát, vagyis úgy ítélték meg, hogy a bírótól – egyéb oknál fogva – az ügy elfogulatlan megítélése nem várható. A Be. 18. § (1) bekezdésének 2. mondata értelmében a bíró a kizárási indítvány előterjesztését követően is eljárhatott az ügyben. Kétségtelen tény, hogy indokolatlan volt az eljáró bíró részéről felhívni a vádlottat és a védőt, hogy a tárgyaláson elhangzott és a tárgyalási jegyzőkönyvbe (közokiratba) foglalt indítványukat írásban is terjesszék elő, ismételjék meg. Ettől függetlenül azonban az eljáró bíró a törvényi rendelkezéseknek megfelelően folytatta az eljárást, majd a törvényszék másik tanácsa a kizárásra vonatkozó indítványt elbírálta és a bíró kizárását megtagadta. Nem sérültek tehát sem a vádlott, sem a védelem jogai és az ítéltábla osztotta a fellebbviteli főügyészség jogi álláspontját, amely szerint az eljáró bíró nem sértett olyan eljárási rendelkezést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

[11] A Fővárosi Törvényszék egyebekben messzemenően eleget tett az ügyferdítési kötelezettségének, a rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat elemző részletességgel megvizsgálta, egybevetette, majd ezek komplex értékelését követően mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Részletesen megindokolta, hogy miért a vádlott első nyomozati beismerő vallomására alapította a történeti tényállást Terhelt1 későbbi következetesen tagadó nyilatkozataival ellentétben. Bemutatta, hogy a beismerő vádlotti

vallomást minden tekintetben alátámasztotta az orvosszakértői vélemény, továbbá a rendőri jelentés, az orvosi iratok, amely bizonyítékok egyenként és összességükben is maradéktalan konvergenciát mutattak Terheltl első – gyanúsítottként tett – beismerő vallomásával.

[12] Az elsőfokú bíróság részletes szakértői bizonyítást vett fel több okból is a sértett sérüléseire vonatkozóan. Vizsgálta sértettl három rendbeli sérülésének keletkezési mechanizmusát, különös tekintettel nemcsak a vádlotti védekezésre, hanem a sértett azon állítására is, amely szerint a háti felszínen és az ágyéki gerinc mentén detektált sérüléseit baleset során, láncfűrészbe történt beleesés alkalmával szenvedte el. A szakértői bizonyítás eredményeként az ítéltábla számára is meggyőzően és kétséget kizáróan állapította meg a törvényszék, hogy a sértett sérülései egyértelműen szúrt sérülések voltak, azok kimondottan élel-, hegygel rendelkező eszköztől származtak és kategorikusan kizárható a láncfűrész általi sérülés okozása. Az orvosszakértői vélemény, valamint annak kiegészítése, továbbá a tárgyaláson elhangzott szakértői nyilatkozat kétséget sem hagyott afelől, hogy sértettl sérüléseinek jellege kizárólag a szúrásos mechanizmust támasztja alá, amely teljesen megegyezett a vádlott első alkalommal gyanúsítottként tett beismerő vallomásával. Ennek alapján helyesen vont következtetést a Fővárosi Törvényszék arra, hogy az elkövetés eszköze kés volt. Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapján azt is helyesen állapította meg, hogy a sértettet a háti felszín felől érték a sérülések, így okkal zárta ki azt a vádlotti védekezést, amely szerint csak vaktában, védekezési mechanizmusként hadonászott a késsel.

[13] A törvényszék szintén részletesen foglalkozott a vádlotti védekezésnek a jogos védelmi helyzetre hivatkozó vonulatával. E tekintetben az ítélete [48]-[50] bekezdéseiben részletesen bemutatta és elemezte a történeti tényállás alapján a vádlotti magatartást és ennek eredményeként – számos körülményt figyelembevéve és értékelve – megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy Terheltl a cselekménye véghezvitelének időpontjában nem volt jogos védelmi helyzetben. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a vádlott és a sértett között kölcsönös dulakodás alakult ki, mindketten ittas állapotban voltak és az egymás ellen irányuló erőszakos, tetteges magatartások is kölcsönösek voltak. Ilyen helyzetben mindkét fél a jogtalanság talaján állt, ezért a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben.

[14] Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a jogos védelem mint büntethetőséget kizáró ok részletes tárgyalása, bemutatása és elemzése kapcsán egy nem elhanyagolható önellentmondást is tartalmaz. Az ügydöntő határozat [47] bekezdésében a törvényszék azt állapította meg, hogy a vádlott a sértett erőszakos fellépésének elhárításához szükséges mértéket olyan jelentősen túllépte, amely miatt jogos védelmi helyzetre nem hivatkozhat. Ezzel szemben az ítélet [52] bekezdésében azt rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben. A jogos védelmi helyzet hiánya értelemszerűen nem egyenlő a Btk. 22. § (3) bekezdésében meghatározott büntethetőséget kizáró okkal, vagyis azzal, amikor azért nem büntethető az elkövető, mert az elhárítás szükséges mértékét ijedtségből vagy menthető felindulásból lépi túl. Túllépés esetén a jogos védelmi helyzet fennáll, de kell egy további körülmény (az ijedtség vagy menthető felindulás), ami ezt a túllépést menthetővé teszi, indokolja. Az elsőfokú bíróság akkor járt el helyesen, amikor azt állapította meg, hogy Terheltl – a korábban kifejtettek értelmében – nem volt jogos védelmi helyzetben. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [47] bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, amely arra vonatkozik, hogy a vádlott az elhárításhoz szükséges mértéket túllépte a cselekvése során. Ugyanakkor nem tévedett a törvényszék, amikor a jogos védelmi helyzet kizárásával párhuzamosan azt állapította meg, hogy a sértetti közrehatás a cselekmény során olyan jelentős volt, amelyet nagy nyomatékkal kellett értékelnie a bíróságnak a büntetés kiszabása során.

[15] Az indokolás fenti pontosítása mellett egyebekben az elsőfokú bíróság ítélete a jogszabályi rendelkezéseknek mindenben megfelel. A törvényszék a cselekmény büntető

anyagi jogi minősítése során sem tévedett. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság minősítésével, amely szerint Terheltl a történeti tényállásban rögzített magatartásával megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét. A törvényszék által mérlegelés eredményeként helyesen rögzített irányadó történeti tényállás alapján kétség sem férhet hozzá, hogy a vádlott a testi sértés szándékával szúrta meg három esetben hátulról sértettl sértettet, akinek a sérülései egyenként és összességükben is nyolc napon belül gyógyulóak voltak. A szúrások valamennyi esetben kis erejűek voltak, ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény, hogy azokat irányzottan adta le a vádlott, mégpedig a sértett hátát támadva, ami ellen sértettl védekezni sem tudott. A szakértői vélemény, illetve annak kiegészítése, majd a Fővárosi Törvényszéken a tárgyaláson az orvosszakértő által előadottak kétséget sem hagynak afelől, hogy a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb sérülések is keletkezhettek volna, amelyeknek elmaradása nem a vádlotton, még csak nem is a sértett védekezésén múlt. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság a súlyosabb bűncselekmény kísérletét, mert a vádlott által használt kés az alkalmazott testtájékokon objektíve alkalmas volt súlyosabb – akár életveszélyes – sérülés kialakítására, hiszen a támadott testtájékokon életfontosságú szervek helyezkednek el, úgymint a tüdő vagy a vese.

[16] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság döntően helyesen sorolta fel a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket, amelyek azzal egészítendő ki, hogy az életveszélyre mint minősítő körülményre a terheltnek mindössze a tudatos gondatlansága terjedt ki. Továbbá nagyobb nyomatékot tulajdonított a másodfokú bíróság a bűncselekmény óta bekövetkezett időmúlásnak, amely immár majdnem hat év. A sértetti közrehatás tényén túlmenően az ítéltábla szintén enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott és a sértett között rendeződött a kapcsolat, a rendelkezésre álló információk szerint azóta is élettársi közösségben élnek. Jogi relevanciával ugyan nem bír, azonban enyhítő körülményként értékelte azt is a másodfokú bíróság, hogy a sértett soha nem kívánta a vádlott megbüntetését.

[17] Az imént részletezettek szerint némiképp megváltozott bűnösségi körülményekre tekintettel az ítéltábla – egyetértve a védelmi fellebbezésekben megfogalmazott, enyhítésre irányuló másodlagos indítványban foglaltakkal – a vádlott szabadságvesztés büntetését a törvényi minimumban meghatározva 2 évre enyhítette, mert úgy ítélte meg, hogy a szabadságvesztés e mértéke is elegendő a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérésére.

[18] Tettarányosan és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességéhez igazodóan tiltotta el a törvényszék a vádlottat 3 évre a közügyek gyakorlásától, amelynek mértékével az ítéltábla is egyetértett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, továbbá akkor is helyesen járt el, amikor Terheltl vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményes lehetőségéből a törvény kötelező rendelkezése folytán kizárta. A 2020. évi CVIII. törvény 3. §-ának (1) bekezdése – a 2020. év november hó 5. napjától hatályosan – kizárta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből azt az elkövetőt, akit a hozzátartozója sérelmére elkövetett, nyolc évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel fenyegetett személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt ítélnék végrehajtandó szabadságvesztésre. Ez alapján indokoltan zárta ki a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből a vádlottat a Fővárosi Törvényszék, amely rendelkezés indokolását azzal szükséges kiegészíteni, hogy a Btk. 459. § 14. pontjának d) alpontja értelmében hozzátartozónak minősül az élettárs.

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletének járulékos rendelkezései törvényesek, azok kiegészítést, pontosítást nem igényelnek.

[20] A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján megállapította, hogy a vádlottnak az elsőfokú ítéletben feltüntetett lakóhelye és tartózkodási helye megszűnt, ezért ezek feltüntetését mellőzte és ezek helyett a lakcímét és kézbesítési címét jelölte meg a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján, figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjában, illetve a Be. 184. § (2) bekezdés f) és g) pontjaiban írtakra figyelemmel.

[21] A bűnösnek kimondott vádlottat a másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése alapján kötelezte a fellebbviteli eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére, figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésében írtakra is.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján – a rendelkező részben írtak szerint – megváltoztatta, míg a törvényszék ítéletének egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Budapest, 2025. december 4. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke

dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

dr. Zsótér Zsuzsanna s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 33.B.340/2024/36-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.286/2025/17. számú ítéletében írt változtatással a 2025. év december hó 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. december 4. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke